

er det også vigtigt, at Tyrkiet spiller med på den her bane.

Kl. 13:23

Den fg. formand (Bent Bøgsted):

Hr. Jesper Langballe.

Kl. 13:23

Jesper Langballe (DF):

Jo, men hvis jeg nu fik den originale idé at foreslå her i Folketinget, at Saudi-Arabien skulle optages i EU, så ville det formentlig støde på forskellige indvendinger, og en af de absolut relevante ville være, at Saudi-Arabien er et islamisk diktatur. Og så ville hr. Michael Aastrup Jensen sige, at det jo var en proces, der gik over tid, og at alle Københavnskriterierne skulle være opfyldt, før vi kunne optage Saudi-Arabien.

Ærlig talt, er det da ikke nogle mærkelige luftkasteller og en mærkelig mangel på fornemmelse for, hvor uendelig langsomt historien bevæger sig?

Kl. 13:24

Den fg. formand (Bent Bøgsted):

Ordføreren.

Kl. 13:24

Michael Aastrup Jensen (V):

Jeg kan berolige hr. Jesper Langballe med, at vi fra Venstres side ikke vil arbejde for, at Saudi-Arabien bliver medlem af EU. Det er jo så dermed også sagt, at jeg mener, at Tyrkiet er et kandidatland, og at Tyrkiet selvfølgelig skal opfylde en lang række kriterier, for at det kan blive medlem. Det har jeg efterhånden sagt mange gange nu, men alligevel prøver man at skyde os i skoene, at – som jeg hørte det fra hr. Morten Messerschmidt tidligere – hvis det stod til os, ville Tyrkiet komme med i nærmeste fremtid.

Jeg har altså sagt rimelig klart i min tale, at der er lang vej endnu, før Tyrkiet kommer i mål, men som vi også talte om før, er det, at vi holder dem på sporet og holder dem på en demokratisk vej, bedre end alternativet.

Kl. 13:24

Den fg. formand (Bent Bøgsted):

Tak til ordføreren. Der er ikke flere korte bemærkninger. Så er det fru Yildiz Akdogan, Socialdemokratiet.

Kl. 13:25

(Ordfører)

Yildiz Akdogan (S):

Et uddannelsessystem, der fungerer under en religiøs administration, censur på bøger, dødsstraf, skilsmisse ikke tilladt, prævention og abort ikke tilladt, kvinder i den offentlige sektor må opgave deres arbejde i tilfælde af et ægteskab,

kriminalisering af homoseksuelle – disse var punkter i en forfatning, som også gjorde krav på nabostatens territorium. Men den her forfatning er ikke den tyrkiske. Det er en forfatning, der var den irske før 1973. Det får en til at tænke og ikke mindst stille spørgsmålet: Kan det virkelig passe? Ja, det kan det. Men Irland er heldigvis nået langt siden, bl.a. takket være EU og de krav, man har stillet fra fællesskabets side til de enkelte medlemslande.

Men spørgsmålet i dag drejer sig om Tyrkiet, og spørgsmålet er så, hvad der sket, siden dette land blev kandidatland i 1999. Tyrkiet har først og fremmest forpligtet sig til at opfylde Københavnskriterierne. Allerede 2 år efter, dvs. i 2001, lancerede den daværende koalitionsregering sin første reformpakke, der prikkede hul på en række tabuer i tyrkisk politik – tabuer, som gjorde op med militæret, mindretalsspørgsmålet og menneskerettighederne generelt.

I 2002 fik landet så sin nuværende konservative, religiøse regering, også kendt som AKP-partiet. Trods skeptikernes frygt for en islamisering af det sekulære Tyrkiet, kan man med rette spørge, hvad der er sket rent reformmæssigt under den her regering. Hvis jeg skal fremhæve nogle af de konkrete udviklingsprocesser, kan jeg nævne nogle enkelte, og det lyder sådan her:

Den meget kritiserede forfatning fra 1982, der blev til efter militærkuppet, har været og er under stor forandring og reformproces, og en tredjedel af forfatningen er bl.a. ændret. Dødsstraffen er afskaffet. Den politiske situation i Tyrkiet er meget mere stabil end tidligere, og militærets indblanding i det politiske liv er begrænset væsentligt. Bl.a. har militæret blot en rådgivende rolle i dag. Mindretalsrettigheder er forbedret væsentligt. F.eks. er det i dag tilladt, at det kurdiske mindretal kan få lov til at se kurdisk tv 24 timer i døgnet. Kvindernes ligestilling er forbedret markant, bl.a. via ægteskabsloven og den reviderede straffelov. Vold mod kvinden tages meget mere alvorligt fra myndighedernes side, og der er nultolerance over for æresrelaterede drab, heldigvis. Religiøse mindretal har fået lettere ved at komme frem og ytre sig til pressen og i det offentlige rum generelt. Der er også indført en nultolerancepolitik mod tortur og mishandling i fængslerne.

Så langt, så godt. Men er alt så fryd og gammen i Tyrkiet? Nej, Tyrkiet har stadig lang vej med hensyn til at implementere alle reformer, og selv om optagelsesforhandlingerne blev indledt officielt i 2005, mangler landet stadig væk 33 ud